

Sverige beregnes heller ikke Indtægten af fast Ejendom ved Ansættelsen af Indkomstskat, idet man mener, at Indtægten af fast Ejendom saa vilde blive Genstand for dobbelt Beskatning. Her er man ikke saa bange for dobbelt Beskatning over for Landbrug og fast Ejendom i det hele taget. Tværtimod. Man lægger Ejendomsskyld paa faste Ejendomme, ja, man gaar endog saa vidt over for enkelte Samfundsklassers Løsøre at inddrage ogsaa det under Beskatningen. Man lægger Formueskat paa fast Ejendom og ved Indkomstskatten beregner man ogsaa Skat af den Indtægt, vedkommende har af den faste Ejendom, saa det er ikke blot en dobbelt, men egentlig en tredobbelt Beskatning. Jeg kan heller ikke tilbageholde den Bemærkning, at efter den Stilling, det høje Ting nu har taget til Spørgsmaalet om Aktieselskabers Beskatning, forekommer det mig rigtignok, at de to Standpunkter — det Standpunkt, man har indtaget til Aktieselskabers Beskatning, og det, som Udvalgets Flertal har indtaget over for Vurdering af Landejendomme som Grundlag for Paalæg af Ejendomsskyld — harmonere meget daarligt med hinanden og for Resten endnu daarligere med Venstres tidligere Standpunkt til disse to Spørgsmaal. Det var nemlig lige det modsatte i begge Retninger. Jeg maa derfor fremdeles anbefale vort Ændringsforslag til Vedtagelse. Det Beløb, det her drejer sig om, er ikke særlig stort, og jeg lægger ikke saa stor Vægt just paa Beløbet for Landbrugets Vedkommende. Hvad enten Vurderingen skal foregaa med eller uden Bessætning og Løsøre, og hvad enten Promillen herefter skal være henholdsvis 0,75 eller 0,85, vil den Difference, det her drejer sig om for Landbruget, højst blive 130,000 Kr., altsaa ikke noget stort Beløb; men det er ikke retfærdigt over for Landbruget at regne Løsøret med, og det stemmer særlig daarligt med den Bestemmelse, vi for et Øjeblik siden vedtog med Hensyn til Aktieselskabers Beskatning.

Samtidig med, at vi stille Forslag om, at Bessætning og Løsøre skal holdes ude fra den faste Ejendoms Værdiansættelse, foreslaa vi, at dersom dette Forslag skulde blive vedtaget, skal Ejendomsskyldens Promille som nævnt sættes op fra 0,75 til 0,85.

Under Nr. 7 til § 5 have de samme Medlemmer, som havde stillet Forslag ved 2den Behandling om det Spørgsmaal, det her drejer sig om — nemlig Fritagelse for

kommunale Ejendomme med Hensyn til at svare Ejendomsskyld — stillet et nyt Forslag angaaende dette Punkt. Dette Forslag vil, som ved 2den Behandling, særlig blive motiveret af det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen), som dog ikke kan være til Stede i dette Øjeblik, men nok mener at kunne komme, inden Forhandlingen slutter. Jeg skal nu kun paa det ærede Medlem for Fredericias (Ousen) og egne Vegne meget anbefale dette Forslag. Vi tro, at der der er givet en heldig Affattelse af dette Punkt, og jeg skal kun sige, at det i alt væsentligt stemmer med den Affattelse af det samme Punkt, som Landstinget vedtog i Fjor.

Ændringsforslaget under Nr. 81 til § 6 gaar ud paa, at den Moderation, man vil give for smaa Ejendomsbesiddere, der drive Haandværk uden fremmed Medhjælp, skal udvides til alle. Vi stille da Forslag om, at denne Begrænsning: „fremmed Medhjælp“ skal udgaa. Det forekommer os urigtigt at lægge Ejendomsskyld paa Folkehold. Vi tro, at det i mange Tilfælde vil føre til Ubillighed, og vi finde det for Resten nu efter den Afstemning, som er foregaaet om Aktieselskabers Beskatning, dobbelt urigtigt ikke at lade de mindre Haandværkere, her er Tale om, faa den Moderation efter den Liberalitet og Humanitet, man nu viser over for de store næringsdrivende, som drive Forretning gennem Aktieselskab.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til det $\frac{1}{4}$ Aars Bygningsafgift, som baade ved 1ste og 2den Behandling blev debatteret særlig mellem den højtærede Finansminister og mig. Forholdet med Hensyn til dette Punkt foreligger jo nu i en Skrivelse, der findes som Bilag til Ændringsforslagslisten til 3die Behandling, fuldstændig oplyst for Kjøbenhavns Vedkommende; og det viser sig, at Administrationen har forstaaet Resolutionen af 1ste Januar 1842 i fuld Overensstemmelse med den Opfattelse, Finansministeren ved 2den Behandling gjorde gældende og ydermere, at Kjøbenhavn heller ikke, da man gik over til de ny Skatteperioder, fik nogen Lempelse eller Effertgivelse. Man gik over til de ny Terminer i 1804, og da betaltes der for 3 Kvartaler paa een Gang. Kjøbenhavn faar altsaa ingen særlig Fordel gennem § 15 i Ejendomsskyldloven. Det gør derimod fremdeles de andre bygningsafgiftspligtige Bygningers Ejere uden for Kjøbenhavn. Men efter den Modstand, som den højtærede Finansminister fremdeles har gjort mod at